

Довженко

Микола Вінграновський

I

Благословенні води літ,
Літа Десни благословенні
І часу вічного політ
В однім осяянім іменні.

Благословенна срібна твердь
Землі і неба, дня і ночі,
І золоті вогневі очі,
Де обнялись життя і смерть.

Священна чаша доброти
В руках всеспільності й любові
І світ, об'єднаний у слові
Краси, і правди, і мети.

Благословенна світлотінь
Судьби в щасливім одкровенні.
І многокрилля поколінь
В однім озоренім іменні.

II

— Гей, ви, мої воли, та по степу,
А моря не видно...
Ходить море під собою —
Не доїдемо...

Виглядає зоря з-за гори —
Не надивиться.
З гори та під гору від щастя до горя —
Притомилися...

Гей, далеко степу по стеблині —
Не настигло...
Буде чи не. буде хто-небудь в долині —

Там побачимо...

Має себе море в одній воді —

Сині віхоли...

Гей, ви, мої воли, воленько на волі,

Вже й доїхали...

III

Цвіркун сокиркою січе

Весло з водою, зими й весни.

Дрімає небо, і тече

Дорога зір на давню Десну.

По тій дорозі хто пройшов,

Той знає, що ті версти варті...

Але — там першою Любов

На грізній на своїй на варті.

Вона в душі його стояла,

Коли кривавивсь світ при нім,

І, як могла, оберігала

Його в стражданні золотім...